

тѣ принасяли въ жертва волове и други животни. Словѣнитѣ не знаели за орисницитѣ, нито пѣкъ изповѣдвали и вѣрвали, че тѣ имали значение за сѣдбата на човѣцитѣ. Когато пѣкъ смъртта се приближавала или се разболявали, или заминавали на война, тѣ обѣщавали, че, ако се спасятъ, ще принесатъ жертва на Бога. Въ случай че избѣгвали смъртта, тѣ веднага изпълнявали обѣщанието си, като мислили, че съ жертвата изкупили живота си. При това словѣнитѣ почитали рѣкитѣ и нимфитѣ (самовилитѣ — русалкитѣ) и нѣкои други божества и на всичкитѣ принасяли жертви, надъ които правѣли наблюдения за отгатване волята на божествата и правѣли прѣдсказания²²⁶. За народната пѣкъ вѣра на прабългаритѣ, както прѣди заселването имъ на Балканския полуостровъ, тѣй и слѣдъ това, сѣщо нѣма положителни извѣстия. Византийскитѣ лѣтописецъ Симеонъ Магистъръ извѣстява, че Крумъ прѣди да започне обсадата на Цариградъ (813), принесълъ въ жертва човѣци и много животни. Слѣдъ това като си намокрилъ краката на морското крайбрѣжие, се омилъ и попрѣскалъ войската си, която го поздравлявала, и прѣминалъ посрѣдъ наложницитѣ си, които му се покланяли и го прославяли²²⁷. Теофилактъ въ житието на св. петнадесетъ тивериополски мченици говори, че князь Омортагъ извършилъ блѣ-

²²⁶ Procop. II, 336. „Θεὸν μὲν γὰρ ἓνα τὸν τῆς ἀστραπῆς δημιουργὸν ἀπάντων κύριον μόνον αὐτὸν νομίζουσιν εἶναι καὶ θύουσιν αὐτῷ βόας τε καὶ ἱερεῖα ἅπαντα· εἰμαρμένην δὲ οὔτε ἴσασιν οὔτε ἄλλως ὁμολογοῦσιν ἐν γε ἀνθρώποις βροτῆν τινα ἔχειν. ἀλλ' ἐπειδὴν αὐτοῖς ἐν ποσὶν ἦδη θάνατος εἴη, ἢ νόσῳ ἀλοῦσιν ἢ εἰς πόλεμον καθισταμένους ἐπαγγέλονται μὲν, ἢν διαφύγῳσι θυσίαν τῷ θεῷ ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτίκα ποιήσειν, διαφυγόντες δὲ θύουσιν, ἕπερ ὑπέσχοντο, καὶ οἶονται τὴν σωτηρίαν ταύτης δὴ τῆς θυσίας αὐτοῖς ἐωνησθαι. σέβουσι μὲντοι καὶ ποταμούς τε καὶ νύμφας καὶ ἄλλα δαιμόνια καὶ θύουσιν αὐτοῖς ἅπασι, τὰς τε μαντείας ἐν ταύταις δὴ ταῖς θυσίαις ποιοῦνται.“

²²⁷ Contin. 612.